

ikke gør. 25 pct. af en ungdomsårgang efter 10. klasse får jo ikke en ordentlig uddannelse, og det er dér, problemerne ligger. Og så må man tage fat på det og finde ud af, hvordan vi kan løse en række af de problemer.

Forespørgerne anvender i oplægget et ordvalg, som vi ikke rigtig er forstående over for, for der anlægges en betragtning omkring, hvad det er, man skal lære, som vi ikke kan være enige i – ikke sådan at forstå, at man ikke skal lære de her ting, men der er en række andre ting, der er mindst lige så vigtige efter vores opfattelse.

Det er selvfølgelig sådan, at børn godt kan lære en række ting udenad; det sker der ikke noget ved, det kan være rart nok at have en viden om nogle ting. Men det, som giver unge mennesker og børn lysten til at arbejde videre, arbejde med nye ting, og som fremmer nysgerigheden, er jo ikke, at man kan en række ting udenad. Det er princippet om, at man skal kunne bruge den viden, man får, til at arbejde videre med, så man kan få endnu større viden.

Vi lagde vægt på i forbindelse med debatten omkring folkeskolereformen, at skolen skal lægge vægt på høj kvalitet. Vi mener, at det, der kom ud af folkeskolereformen, er et kvalitetsløft, og vi mener i forhold til det, som også ministeren har været inde på, at det er efter de kriterier, der i øjeblikket arbejdes. Det er en proces, og det tager noget tid, for der kommer hele tiden en række nye udfordringer. Der er ny teknologi, som skal indarbejdes. Det koster masser af penge. Og så må man jo samtidig sige, at hvis disse ting skal igennem, skal man også anvise nogle midler, økonomiske midler til at få de ting finansieret.

Hele det område, som vi kan kalde informationsteknologi, er jo i rivende udvikling, og i øjeblikket er det sådan, at nogle børn er så godt med, at de er langt bedre med end deres lærere, mens der er andre børn, som, bl.a. fordi de ikke har adgang til den informationsteknologi, slet slet ikke er med. Og dér ser vi en risiko for, at man i fremtiden på det her område kan få A- og B-mennesker i langt højere grad end tidligere, for hvis man ikke får del i den nye viden, er man langt ringere stillet, end man var tidligere; dér kunne man klare sig med lidt mindre viden, i dag er det meget svært.

Som sagt lægger vi megen vægt på, at der er tale om høj kvalitet i folkeskolen, men så må vi også diskutere, hvad det er for en form for kvalitet, vi taler om. Selvfølgelig er det kvalitet at kunne skrive og at kunne læse og at kunne reg-

ne – det siger sig selv – men der er også en række andre ting, der er kvalitet. Kvalitet er bl.a., at børn og unge mennesker får lyst til at lære videre, at skolen giver dem lysten til at lære videre, og man må nok sige, at en del af den gamle skole ikke altid gav lyst til at lære videre.

Det er vigtigt, at man udvikler sine kreative evner, og vi kender nok alle sammen historier om nogle, som var vældig kreative, da de startede i skolen, og efterhånden mistede deres kreativitet, og det var nok ikke, fordi der manglede disciplin i skolen. Det kunne være, det var andre ting, der gjorde, at de mistede den kreativitet, de havde.

Noget af det vigtigste ved skolen må være, at børn, når de starter om morgenen på vej til skole og bliver stillet over for spørgsmålet om, hvordan de har det i dag, så kan svare uden problemer og med stor glæde: Jeg glæder mig til dagen i dag, for jeg skal i skole.

Og derfor kan man godt sige, at det er forældrenes ansvar – selvfølgelig er det det – men i det omfang der er nogle forældre, der ikke altid lever op til det, må man jo sige, at så må skolen da også give en hjælp til det, ikke mindst i forhold til de mindre elever i folkeskolen. De børn, der kommer i skolen, kræver opmærksomhed, de har krav på at opleve, at de er noget, at de er noget helt særligt, og at man ikke hele tiden fremstiller dem som nogen, der skal have noget lært indenad, og nu skal de altså kunne tingene, og nu skal de forstå en masse ting. De skal have en oplevelse hver eneste dag, så de får lyst til at gå i skole.

Det mener vi at den nye folkeskolereform i høj grad bidrager til. Det kunne være langt bedre, men det kræver altså, at vi måske har nogle andre forældre, kan jeg forstå, og det er da klart, at det da i nogle tilfælde ville gøre arbejdet lettere for lærerne, men problemet er jo bare, at vi må arbejde – og det må lærerne altså også – med de forældres børn, som nu engang er der; hvert barn, som melder sig i folkeskolen, har folkeskolen en forpligtelse over for.

At der er problemer omkring økonomien i folkeskolen, mener jeg ikke der er tvivl om, men når vi skal diskutere økonomien i folkeskolen, må man altså også tage højde for, at det koster ganske meget, og det er så et spørgsmål, om det er kommunerne, der alene skal klare udgifterne, eller det eventuelt også er staten, der skal bidrage. En række af de ting, som ligger i folkeskolereformen, mener vi at der er taget højde for i de bevillinger, som kommunerne giver folkeskolen